

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Θάγαί, πάνω κάτω, δεκά πέντε χρόνια, πο κάποια μεσημεράκι, είδα μπροστά στο Ξενοδοχείο της Μεγ. Βρετανίας, ένα γηραιό άνθρωπο, μάλλον ψηλό, αδύνατο, με μεγάλα άσπρα μουστάκια, με πρόσωπο γεμάτο ζάρες, αλλά στητό και κοισονάτο, χωριάτικα ντυμένο, να πουλά κοτόπουλα. Φαίνεται πως είχε διαλέξει για «στέκι» του τη «Μεγ. Βρετανία» με την ελπίδα να πουλήσει τα κοτόπουλά του σε καλή τιμή. Στάθηκα και τον ρώτησα για τα κοτόπουλα. Δέ θυμάμαι τι μ' απάντησε. Θυμάμαι μονάχα πως κοντοστάθηκα, με κούτταξε πάνω ως κάτω και μ' ένα μικρό χαμόγελο στά χείλη, μου είπε:

— Ζέρεις ποιός είμ' εγώ παιδί μου;

— Όχι.

— Είμαι δ Λούης.

— Ο Σπύρος Λούης! Δέν ακουσεσ λοιπόν τίποτα για μένα;

— Ο Μαραθωνοδρόμος; τον ρώτησα.

— Ναι παιδί μου! δ Μαραθωνοδρόμος. Θάσουν αγέννητος έσθ. Το 1896, όταν γεντήκανε για πρώτη φορά οι Όλυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα... Έγώ είμαι που ήρθα πρώτος στο Μαραθώνιο δρόμο.

— Και τώρα πουλάσ κοτόπουλα στους δρόμους;

— Τι να κάνω παιδί μου!... Πώς να ζήσω!

Με πήρε το παράπονο. Ήταν μια δόξα της Ελλάδος ζωντανή. Και δέν είχε βρεθῆ μια θέσι — έστω και άργομίσθου — να του δώσουνε, σ' ένα ύπουργείο, σε μια Τράπεζα, σε μια Δημαρχία!

Έπειτα από λίγα χρόνια, δ Σπύρος Λούης πέθανε φτωχός στο χωριό του — το Μαρούσι. — Και τότε ξαναζωντάνεψεν ἡ δόξα του, κι' έγιναν κηδείες μεγαλόπρεπες και μνημόσυνα και γιορτές και πανηγύρια και βγάλανε λόγους και γινήκανε έξοδα... όλα μετά θάνατον!

Αυτές τις σκέψεις έκανα, όταν το απόγευμα της περασμένης Πέμπτης, είδα την αποθεωτική ύποδοχή που έκαμαν — επίσημο κράτος και λαός — στο διάδοχό του Λούη, τον Κυριακίδη. Και σκέφτηκα και είπα: Άραγε και στον δειμνηστο Λούη δέν έκαμαν τα ίδια και ίσως πιο θριαμβευτικές ύποδοχές τελετές. Όταν στά 1896 είχε δοξάσει με τη νίκη του την Ελλάδα; Άσφαλώς θάκαμαν... Κι' όμως, δ Λούης πουλούσε κοτόπουλα για να ζήσει.

Εύχομαι στον Κυριακίδη, — στη νέα αυτή δόξα της Πατρίδας μας — πολύ καλύτερη τύχη.

Κάποτε, στην αρχαιότητα, δ Θεμιστοκλής βάδιζε στη ακροθαλασσιά με το γιού του. Και δείχνοντάς του ένα νανάγιο καϊκιού, που σάπιζε στην άμμουδιά, του είπε:

— «Σ' αυτό το καϊκι, οι άνθρωποι κάποτε έμπιστευόντουσα τη ζωή τους. Τώρα που γέραςα και δέν μπορεί πιά να τους ταξιδεύει τάφησαν να σακίζει στην άμμουδιά... Έτσι είναι παιδί μου και οι άνθρωποι. Όταν είναι νέοι και μπορούν να προσφέρουν υπηρεσίες, δλοι τους σέβονται και τους αγαπούν και τους δοξάζουν. Όταν όμως γεράσουν, τους αφήνουν να ρημάξουν, σαν το καϊκι αυτό που βλέπεις μπροστά σου...»

— Κυριακίδη!... δοξασμένο παιδί της Πατρίδας μας. Βάστα γερά και φρόντισε από τώρα για τα ύστερά σου.

Μια παροιμία λέει πως όποιος δέν έχει γέρο κεφάλι πρέπει να έχει γερά ποδια... Έσ' έχεις γερά ποδια... Σου εύχομαι όμως να έχεις και γερό κεφάλι.